บทที่ 6

สิทธิที่จะ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตน

เมื่อ เอกชนคนหนึ่ง ๆ ได้รับการรับรองคุ้มครองสิทธิในการที่จะได้รู้ถึงสถานที่ เก็บข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตน และลักษณะ เนื้อหาของข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ แล้ว กระบวนการหรือเครื่องป้องกันตน เองของบุคคลขั้นตอนไปก็คือ การรับรองคุ้มครองสิทธิของบุคคลนั้น ๆ ที่จะ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตน เอง เพื่อที่จะมีโอกาสได้ทราบว่าข้อมูลข่าวสารที่ถูกจัด เก็บไว้นั้นมีความถูกต้อง เหมาะสม เพียงใด จัด เก็บไว้ เกินไปกว่าวัตถุประสงค์ในการจัด เก็บหรือไม่ รวมทั้งหากมีกฎหมายควบคุมลักษณะ เนื้อหาฯลฯ เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ลักษณะ เนื้อหาฯลฯ เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดไว้หรือไม่ และข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ผิดพลาดไม่สมบูรณ์หรือไม่ เหล่านี้ เป็นต้น

จากการศึกษาของผู้ เขียนถึงบรรดากฎหมายซึ่งรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตน ของประ เทศสหรัฐอ เมริกา อังกฤษ และฝรั่ง เศส พบว่าได้รับรองคุ้มครองสิทธิที่จะ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตนของบุคคลหนึ่ง ๆ ไว้โดย อาจแบ่งได้ดังนี้

1. สิทธิที่จะ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตนโดยตรง กล่าวคือ เมื่อร้องขอต่อผู้ที่จัด เก็บข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตน บุคคลผู้ร้องขอมีสิทธิที่จะตรวจดูและได้รับสำ เนาของข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตน เองได้โดยตรงไม่จำต้องผ่านบุคคลใด ๆ

2. สิทธิที่จะ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตน เองโดยทางอ้อม กล่าวคือ ในกรณีนี้บุคคลผู้มีสิทธิจะ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตน เองได้ โดยจำต้องผ่านบุคคลอื่น ๆ โดยสา เหตุ เนื่องมาจากบุคคลนั้น ๆ เป็นผู้ เยาว์ หรือ เนื่องจากการที่จะให้ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตนด้วยตน เองอาจก่อให้ เกิดผลร้ายแก่บุคคลนั้น ๆ เช่น กรณีของ เอกสารทางการ-แพทย์ที่ระบุว่าบุคคลนั้น ๆ เป็นโรคร้ายแรงที่ไม่อาจรักษาได้ เป็นต้น

อนึ่งพึงสัง เกตว่าหาก เป็นกรณีที่ เกี่ยวด้วยความมั่นคงแห่งชาติแล้ว ตามกฎหมายของบรรดาประ เทศที่ได้นำมาศึกษาในที่นี้จะมียก เว้นสิทธิที่จะ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารของบุคคลหรือให้การ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารดังกล่าว เป็นไปโดยอ้อม

ในที่นี้จะได้พิจารณาถึงรายละ เอียดในการรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตน ตามบทบัญญัติต่าง ๆ ของแต่ละประ เทศ ดังต่อไปนี้

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตน ตามกฎหมายของประ เทศสหรัฐอ เมริกา

ดังที่ได้พิจารณามาแล้วว่ากฎหมายของประ เทศสหรัฐอ เมริกาที่ใช้ควบคุมการใช้ข้อมูลข่าวสารที่ เกี่ยวกับบุคคล ได้แบ่งแยกออก เป็นกฎหมายที่ใช้ในระดับรัฐบาลกลาง และในระดับภาค เอกชน ดังนั้นการรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตน เอง ตามกฎหมายของประ เทศสหรัฐอ เมริกาจึงบัญญัติรับรองคุ้มครอง เอาไว้กระจายออกไปตามกฎหมายที่ใช้ในทั้งสองระดับ เช่นกัน ดังจะได้พิจารณาในรายละ เอียด ดังนี้

ก. กฎหมายที่ใช้ในภาครัฐ

ในภาครัฐนั้น เอกชนคนหนึ่ง ๆ สามารถที่จะ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตน เอง ซึ่งอยู่ในครอบครองของหน่วยงานของรัฐบาลกลางได้ โดย เป็นไปตามบทบัญญัติของ Privacy Act และ Freedom of Information Act (FOIA) ซึ่งรายละ เอียดของ FOIA ดังได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 (1)

การ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารซึ่งอยู่ในครอบครองของหน่วยงานของรัฐบาลกลางนั้น ไม่ว่าจะ เป็นไปตามบทบัญญัติของ Privacy Act หรือ FOIA ก็ตาม จะ เป็นไปโดย เอกชนผู้มีความประสงค์จะ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตน เอง จะต้องมีคำร้องขอไปยังหน่วยงานนั้น ๆ และการ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวส่วนใหญ่แล้วจะ เป็นไปโดยตรง เสมอ เว้นแต่ในบางกรณีซึ่งหน่วยงานต่าง ๆ จะออกกฎ เกณฑ์ไว้ เป็นพิ เศษ โดยอาศัยอำนาจที่ให้ไว้ตามกฎหมายนั้น ๆ (2) เช่นในกรณีที่ เป็น เอกสารในทางการแพทย์ เป็นต้น ในที่นี้จะได้นำรายละ เอียดการ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสาร อัน เกี่ยวกับตน เองตามบทบัญญัติของ Privacy Act มาแสดงให้ เห็น เป็นตัวอย่างดังต่อไปนี้

---

(1) อย่างไรก็ตามผู้ เขียนมีความ เห็นว่าตาม FOIA นั้นมุ่งที่จะรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะรู้ (right to know) ของประชาชน ใน เรื่องทั่ว ๆ ไป ที่ทางการสหรัฐอ เมริกาทำ ซึ่ง เป็นสิทธิที่มีการยอมรับมาก่อนสิทธิในการ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตน เอง เสียอีก แม้ว่าบุคคลหนึ่ง ๆ สามารถจะ เข้าถึงข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวกับตน เองโดยอาศัยบทบัญญัติตามกฎหมายฉบับนี้ได้ เช่นกันก็ตาม

(2) ตัวอย่างของกฎหมายที่ให้อำนาจไว้ดู Privacy Act, section 552 a(f) (3)

ตามบทบัญญัติของ Privacy Act นั้น ได้ก่อให้เกิดพันธะหน้าที่แก่เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐในการเอื้ออำนวยการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคลนั้น ๆ เอง ดังปรากฏตามมาตรา 552 a (d) (1) ดังนี้

-หน่วยงานของรัฐแต่ละหน่วยงานซึ่งเก็บรักษาระบบบันทึกข้อมูลข่าวสารมีหน้าที่ดังนี้

(1) เมื่อมีคำร้องขอจากเอกชนคนหนึ่งคนใด เพื่อที่จะเข้าสู่บันทึกข่าวสาร หรือข้อมูลข่าวสารซึ่งเกี่ยวข้องกับเขาซึ่งมีอยู่ในระบบ หน่วยงานดังกล่าวจะต้องอนุญาตตามคำร้องขอให้บุคคลนั้น หรือบุคคลที่เขาเลือกให้มาด้วยกับเขา ตรวจดูบันทึกข่าวสารและได้รับสำเนาบันทึกข่าวสารนั้น ๆ บางส่วนหรือทั้งหมด ในรูปแบบที่เขาสามารถจะเข้าใจได้ เว้นแต่หน่วยงานดังกล่าวอาจกำหนดให้เอกชนคนนั้นให้ข้อความอนุญาตเป็นหนังสือเกี่ยวกับการให้บุคคลที่มาด้วยกับเขาในเวลานั้น พิจารณาเกี่ยวกับบันทึกข่าวสารของบุคคลนั้น ๆ (3)

จากบทบัญญัติข้างต้นนี้ บุคคลคนหนึ่ง ๆ ซึ่งเป็นประชาชนชาวอเมริกัน หรือมีภูมิลำเนาถาวรตามกฎหมายในประเทศอเมริกา สามารถที่จะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองได้ โดยร้องขอต่อหน่วยงานที่ตนคาดว่าจัดเก็บข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตน หรือที่ได้สอบถามแล้วว่ามีข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนจัดเก็บอยู่ เพื่อที่จะขอเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ หน่วยงานดังกล่าวมีหน้าที่ที่จะให้ข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ในรูปแบบที่สามารถเข้าใจได้แก่เอกชนคนนั้น ๆ ดังนั้นหากข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ เป็นรหัสทางเครื่องคอมพิวเตอร์หรือมีข้อสังเกตใด ๆ ที่ไม่อาจจะเข้าใจได้ จะต้องมีการแปลให้เป็นภาษาที่สามารถเข้าใจได้ (4)

<u>กฎเกณฑ์พิเศษในกรณีที่เป็นเอกสารในทางการแพทย์</u>

โดยหลักแล้วแม้กรณีที่เป็นเอกสารในทางการแพทย์ก็ตาม เมื่อเอกชนคนหนึ่ง ๆ ร้องขอตรวจดูเอกสารดังกล่าว ก็จะได้รับอนุญาตให้ตรวจดูได้ด้วยตนเอง เว้นแต่จะปรากฏว่าข้อมูลข่าวสารในบันทึกเอกสารในทางการแพทย์นั้น อาจสามารถก่อให้เกิดผลร้ายแก่เอกชนผู้ตรวจดูด้วยตนเอง หน่วยงานของรัฐจะวางกฎระเบียบโดยให้บุคคลใด ๆ ก็ตามที่เอกชนผู้ขอตรวจเอกสารในทางการแพทย์นั้นอาจสามารถก่อให้เกิดผลร้ายแก่เอกชนผู้ตรวจดูด้วยตนเอง หน่วยงานของรัฐ

---

(3) ดู Privacy Act, Section 552 a(d) (1)

(4) ดู A citizen's guide on how to use the Freedom of Information Act and the Privacy Act in requesting government documents, op.cit., P.20

จะวางกฎระเบียบโดยให้บุคคลใด ๆ ก็ตามที่เอกชนผู้ขอตรวจดูเอกสารในทางการแพทย์เลือกอาทิเช่น นายแพทย์ประจำครอบครัว ซึ่งเต็มใจที่จะตรวจตราเนื้อหาของบันทึกเอกสารนั้นและอธิบายให้เอกชนผู้นั้นทราบตามที่เห็นสมควร ตัวอย่างเช่น Department of Health, Education and Welfare ให้เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารในทางการแพทย์ที่การเข้าถึงโดยตรงของเอกชนผู้เกี่ยวข้องจะก่อให้เกิดผลร้ายแก่บุคคลนั้น ๆ เป็นไปได้โดยอ้อมผ่านบุคคลผู้มีหน้าที่รับผิดชอบตามที่บุคคลนั้น ๆ ระบุไว้ โดยไม่จำเป็นจะต้องเป็นนายแพทย์ Department of Defense ให้เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวโดยอ้อมโดยจะต้องเป็นนายแพทย์ ซึ่งคนไข้เลือกไว้ ส่วน Veterans Administration ใช้สายกลางโดยกำหนดให้การเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารที่อาจก่อให้เกิดผลร้ายหากอนุญาตให้เข้าถึงได้โดยตรง จะต้องเป็นไปโดยอ้อมโดยผ่านนายแพทย์หรือบุคคลผู้มีอาชีพซึ่งมีคุณสมบัติอันจำเป็นครบถ้วน (5)

ข้อยกเว้นการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารตาม Privacy Act

Privacy Act นั้น มีข้อยกเว้นการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารซึ่งมีลักษณะแตกต่างไปจาก FOIA (6) โดยตาม Privacy Act ได้กำหนดข้อยกเว้นไว้ 2 กรณีด้วยกัน กล่าวคือ ข้อยกเว้นทั่วไปและข้อยกเว้นเฉพาะกรณี ดังนี้ (7)

ข้อยกเว้นทั่วไป

ข้อยกเว้นกรณีนี้ใช้ต่อหน่วยงานของรัฐบาลกลางที่มีชื่อว่า Central Intelligence Agency (CIA) และหน่วยงานที่มีหน้าที่บังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายอาญา โดยหน่วยงานดังกล่าวจะได้รับการยกเว้นจากบทบัญญัติต่าง ๆ ของกฎหมายนี้หลายกรณีด้วยกัน รวมทั้งยกเว้นจากการใช้สิทธิในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารของบุคคล แต่อย่างไรก็ตามหน่วยงานที่ว่านี้ก็ยังคงจะต้อง

---

(5) ดู The Report of Privacy Protection Study Commission, July 1977, OP.cit., P.296

(6) FOIA มีข้อยกเว้นอยู่ 9 ประการด้วยกัน ดูรายละเอียดข้อยกเว้นเหล่านี้ในบทที่ 3

(7) ดู A Citizen's guide on how to use the Freedom of Information Act and The Privacy Act in requesting grovernment document, op.cit.,P. 21 - 24

อยู่ภายใต้บทบัญญัติพื้นฐานตามกฎหมายนี้ เช่นกัน (8)

ข้อยกเว้นทั่วไป กำหนดไว้ในมาตรา 552 a (j) (1) และ (2) กล่าวคือ

ข้อยกเว้นตาม (j) (1) เป็นข้อยกเว้นต่อบันทึกข้อมูลข่าวสารที่จัดเก็บไว้โดยโดยอนุญาตให้หัวหน้าของ CIA ยกเว้นระบบจัดเก็บบันทึกข้อมูลข่าวสารที่แน่นอนภายในหน่วยงานของตนจากข้อกำหนดต่าง ๆ ตามกฎหมาย บทบัญญัติที่จะได้รับการยกเว้นในเบื้องต้นก็คือบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสาร

ข้อยกเว้นตาม (j) (2) เป็นข้อยกเว้นต่อบันทึกข้อมูลข่าวสารที่จัดเก็บไว้โดยหน่วยงานซึ่งมีหน้าที่บังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายอาญาของรัฐบาลกลาง โดยการจัดเก็บข้อมูลข่าวสารดังกล่าวถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานนั้น ๆ เกี่ยวกับการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายอาญา การดำเนินการต่าง ๆ เพื่อป้องกัน ควบคุม หรือลดอาชญากรรม หรือเพื่อจับกุมอาชญากรและกิจกรรมด้านการฟ้องร้อง การศาล การตัดสินคดี การคุมประพฤติ อภัยโทษ หรือการให้ทัณฑ์บน ซึ่งประกอบไปด้วยบันทึกข้อมูลข่าวสาร 3 ประเภทด้วยกัน กล่าวคือ

- บันทึกข้อมูลข่าวสารที่เก็บรวบรวมไว้เพื่อวัตถุประสงค์ในการเก็บรูปพรรณของผู้กระทำความผิดอาญา ผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอันประกอบไปด้วยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับรูปพรรณ บันทึกการจับกุม การกำหนดค่าปรับ คำพิพากษา กำหนดโทษ การคุมขัง การปล่อยตัวและการให้ทัณฑ์บนและสภาพการคุมประพฤติ

- บันทึกข้อมูลข่าวสารที่จัดเก็บไว้เพื่อวัตถุประสงค์ในการสอบสวนสืบสวนอาชญากรรม รวมทั้งรายงานของผู้ให้ข่าวสาร นักสืบ และการติดต่อกับบุคคลอันอาจระบุชื่อได้

- รายงานที่อาจชี้ถึงตัวบุคคลผู้ดำเนินการในระดับต่าง ๆ ในกระบวนการด้านการ

---

(8) บทบัญญัติพื้นฐานตามกฎหมายนี้ กล่าวคือ ในเรื่องเกี่ยวกับการดีพิมพ์ให้ทราบถึงความมีอยู่และลักษณะการจัดเก็บข้อมูลข่าวสารให้สาธารณชนทราบใน Federal Register การได้รับความยินยอมในการสื่อข้อมูลข่าวสาร การพรรณาถึงการเปิดเผยต่าง ๆ อย่างถูกต้อง บันทึกข้อมูลข่าวสารที่จะเปิดเผยจะต้องถูกต้อง ทันสมัย เกี่ยวข้อง และสมบูรณ์ รวมทั้งห้ามจัดเก็บข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับการใช้สิทธิตามบทแก้ไขที่หนึ่งรัฐธรรมนูญสหรัฐของบุคคลหนึ่ง ๆ เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากบุคคลนั้น ๆ หรือได้รับอำนาจตามกฎหมายหรือบันทึกข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ อยู่ในขอบเขตของการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย

บังคับการตามกฎหมายอาญา เกี่ยวกับการจับกุม หรือการพิพากษาลงโทษตลอดจนถึงการปล่อยจากการสอดส่องดูแล

ข้อยกเว้นเฉพาะกรณี

ข้อยกเว้นกรณีนี้ใช้กับหน่วยงานของรัฐบาลกลางทั่ว ๆ ไป ภายใต้พฤติการณ์ที่ระบุไว้ อันมีอยู่ 7 ประการด้วยกัน หัวหน้าของหน่วยงานสามารถยกเว้นระบบการจัดเก็บข้อมูลข่าวสารบางกรณี จากการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารและบทบัญญัติเกี่ยวกับการคัดค้านต่าง ๆ ตามกฎหมาย นอกจากบทบัญญัติพื้นฐานที่กล่าวถึงในข้อยกเว้นทั่วไปแล้ว ระบบข้อมูลข่าวสารซึ่งอยู่ในข้อยกเว้นใด ๆ ใน 7 ประการที่จะกล่าวถึงต่อไปนั้นยังจะต้องอยู่ภายใต้ข้อกำหนดพิเศษต่างหากอีก 5 ประการด้วยกัน (9)

ข้อยกเว้นเฉพาะกรณี กำหนดไว้ในมาตรา 552 a (k) (1) - (7) กล่าวคือ

(1) กรณีที่บันทึกข้อมูลข่าวสารที่จัดเก็บไว้ในระบบจัดเก็บข้อมูลข่าวสารเป็นข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันประเทศและนโยบายต่างประเทศ

(2) ระบบการจัดเก็บข้อมูลข่าวสารนั้น เป็นการจัดเก็บสิ่งที่รวบรวมไว้ในการสืบสวนสอบสวน เพื่อวัตถุประสงค์ในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย นอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในข้อยกเว้นทั่วไป (J) (2) แต่ถ้าหากการจัดเก็บสิ่งที่รวบรวมไว้ดังกล่าวก่อผลให้บุคคลใด ๆ ถูกปฏิเสธสิทธิความคุ้มครองหรือประโยชน์ซึ่งเขาจะต้องได้รับตามกฎหมายสหรัฐ หรือมิฉะนั้นเขาควรได้รับเลือก สิ่งที่รวบรวมไว้นั้นจะต้องจัดหาให้แก่บุคคลนั้น ๆ เว้นแต่การเปิดเผยสิ่งดังกล่าวจะเป็นการเปิดเผยถึงแหล่งที่ให้ข้อมูลข่าวสารซึ่งรัฐบาลได้สัญญาว่าจะปิดไว้เป็นความลับ

---

(9) ข้อกำหนดพิเศษ ดังกล่าวก็คือ

1) ข้อมูลข่าวสารที่จะได้รับการใช้เพื่อปฏิเสธสิทธิความคุ้มกันของบุคคลจะต้องได้มาโดยตรงจากบุคคลนั้น ๆ เท่าที่จะเป็นไปได้

2) บุคคลผู้ถูกขอข้อมูลข่าวสารจะต้องได้รับการบอกกล่าวถึง อำนาจในการเก็บรวบรวมข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ วัตถุประสงค์ในการเก็บรวบรวมทั้งการให้ข้อมูลข่าวสารเป็นไปตามกฎหมายหรือโดยสมัครใจ

3) หากมีการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนตามกระบวนการทางกฎหมาย เช่น มีหมายศาลเรียกข้อมูลข่าวสารนั้น จะต้องบอกกล่าวให้บุคคลนั้น ๆ ทราบ

4) หากมีการแก้ไขหรือโต้แย้งข้อมูลข่าวสารนั้น จะต้องมีการแจ้งให้บุคคลผู้เคยได้รับข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ทราบ

5) บันทึกข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ จะต้องจัดเก็บไว้โดยถูกต้อง เกี่ยวข้องทันสมัยและสมบูรณ์อยู่เสมอ (กรณีนี้แตกต่างจากบทบัญญัติอื่นซึ่งระบุไว้ในกรณีที่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ เท่านั้น)

3) ระบบบันทึกข้อมูลข่าวสารนั้นจัดเก็บไว้เพื่อใช้ในการให้ความคุ้มครองต่อประธานาธิบดีหรือบุคคลใด ๆ ภายใต้การคุ้มครองของหน่วยงานที่มีชื่อว่า Secret Service

4) ระบบบันทึกข้อมูลข่าวสารนั้น ถูกกำหนดไว้โดยกฎหมายให้ใช้เพียงเพื่อวัตถุประสงค์ทางด้านสถิติ

5) ระบบบันทึกข้อมูลข่าวสารนั้น เป็นสิ่งที่เกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวนที่เก็บรวบรวมไว้เพียงเพื่อใช้ในการวินิจฉัยเกี่ยวกับความเหมาะสม ความสมควรได้รับเลือกหรือคุณสมบัติในการจ้างข้าราชการพลเรือน การให้บริการเกี่ยวกับทางทหาร การทำสัญญากับรัฐบาลหรือการเข้าสู่บันทึกข้อมูลข่าวสารที่ระบุไว้เหล่านี้เพียงในขอบเขตที่การเปิดเผยสิ่งที่จัดเก็บไว้นั้นจะเป็นการเปิดเผยถึงแหล่งที่ให้ข้อมูลข่าวสารซึ่งรัฐบาลได้สัญญาไว้ว่าจะปิดเป็นความลับ

6) ระบบบันทึกข้อมูลข่าวสาร เกี่ยวกับสิ่งที่ใช้ในการตรวจสอบหรือทดสอบ ซึ่งใช้เพียงเพื่อวินิจฉัยคุณสมบัติของบุคคลในการที่จะได้รับเลือกหรือสนับสนุนในการให้บริการของรัฐหากการเปิดเผยสิ่งดังกล่าวจะเป็นการขัดต่อวัตถุประสงค์หรือความเป็นธรรมในกระบวนการในการตรวจสอบหรือทดสอบนั้น

7) ระบบบันทึกข้อมูลข่าวสารนั้น เป็นสิ่งที่ใช้ในการประเมิน ซึ่งใช้ในการวินิจฉัยถึงความน่าจะเป็นไปได้ในการสนับสนุนการดำเนินการทางการทหาร ในขอบเขตที่ว่าการเปิดเผยถึงสิ่งดังกล่าวจะเป็นการเปิดเผยถึงแหล่งที่ให้ข้อมูลข่าวสารซึ่งรัฐบาลสัญญาว่าจะปิดไว้เป็นความลับ

หากมีการยกเว้นตามอนุมาตราเหล่านี้ หน่วยงานนั้น ๆ จะต้องให้เหตุผลในการที่ว่าเหตุใดระบบบันทึกข่าวสารนั้น ๆ จึงได้รับการยกเว้น

<u>กระบวนการในการอุทธรณ์ในกรณีที่มีการปฏิเสธการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสาร</u>

เมื่อบุคคลหนึ่ง ๆ ได้ดำเนินการยื่นคำร้องขอตาม Privacy Act หรือตาม FOIA เพื่อที่จะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองซึ่งอยู่ในครอบครองของหน่วยงานของรัฐบาลกลาง แล้วหากปรากฏว่าหน่วยงานดังกล่าวปฏิเสธคำร้องขอที่จะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารของบุคคลนั้น ๆ ตามกฎหมายแต่ละฉบับ บุคคลนั้นสามารถดำเนินการต่อไปได้ดังนี้

ตาม FOIA นั้นขั้นแรกจะต้องยื่นอุทธรณ์ต่อบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ซึ่งระบุไว้ในคำตอบคำร้องขอของหน่วยงานนั้น ๆ แต่ถ้าหากมีเหตุผลบางประการที่ไม่อาจจัดหาข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ได้ควรยื่นอุทธรณ์ต่อหัวหน้าของสำนักงาน พร้อมสำเนาการปฏิเสธและสำเนาคำร้องขอที่ถูกปฏิเสธ การยื่นอุทธรณ์จะต้องกระทำภายในระยะเวลาที่หน่วยงานนั้น ๆกำหนดไว้และหน่วยงานดังกล่าวจะต้องตอบการอุทธรณ์ของบุคคลผู้ยื่นอุทธรณ์ภายในกำหนดเวลายี่สิบวันทำงาน และในกรณีที่หน่วยเช่นว่านั้นยังคงปฏิเสธที่จะให้ข้อมูลข่าวสารที่ร้องขอทั้งหมดหรือบางส่วน หรือไม่ให้คำตอบในระยะเวลายี่สิบวันทำงาน บุคคลผู้ยื่นอุทธรณ์สามารถนำคดีขึ้นฟ้องร้องต่อศาลได้

ตาม Privacy Act บุคคลผู้ซึ่งได้รับการปฏิเสธคำร้องขอเพื่อเข้าสู่ข้อมูลอันเกี่ยวกับตนสามารถที่จะนำคดีขึ้นสู่ศาลได้โดยตรง แม้ว่าหน่วยงานต่าง ๆ จะได้กำหนดกระบวนการในการอุทธรณ์ในกรณีที่มีการปฏิเสธการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารของบุคคลไว้ก็ตาม

คำแนะนำของคณะกรรมการศึกษาการคุ้มครองสิทธิในชีวิตส่วนบุคคล

จากรายงานของคณะกรรมการศึกษาการคุ้มครองสิทธิในชีวิตส่วนบุคคลได้พิจารณาให้ความเห็นและคำแนะนำในกรณีนี้ไว้หลายประการด้วยกัน กล่าวคือ

- ข้อยกเว้นของ Privacy Act ในเรื่องการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับบุคคลค่อนข้างกว้างมาก ดังนั้นจึงปรากฏว่าคำขอเพื่อเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนตามกฎหมายฉบับนี้จึงน้อยกว่า FOIA

- ข้อยกเว้นของ Privacy Act มุ่งจะใช้ยกเว้นระบบบันทึกข้อมูลข่าวสารทั้งระบบในขณะที่ข้อยกเว้นของ FOIA มุ่งใช้กับคำขอเฉพาะกรณี ผลก็คือตาม Privacy Act เป็นการจำกัดการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอย่างไม่จำเป็น

- Privacy Act ควรเป็นเครื่องมือเฉพาะกรณีสำหรับบุคคลในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเอง

- FOIA มีกำหนดระยะเวลาสำหรับหน่วยงานที่จะต้องตอบคำร้องขอในขณะที่ Privacy Act ไม่มี

คณะกรรมการชุดนี้ได้แนะนำว่า ควรจะให้การเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองตาม Privacy Act ไม่น้อยไปกว่าตาม FOIA และ Privacy Act ควรจะใช้ข้อยกเว้นเช่นเดียวกับ FOIA นอกจากนี้คณะกรรมการยังให้ความเห็นต่อไปว่า การที่บุคคลสามารถเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนได้โดยอาศัยกฎหมายได้ทั้งสองฉบับ อาจก่อให้เกิดความสับสนได้ (10)

การประเมินการใช้ Freedom of Information Act และ Privacy Act

ในระหว่างที่คณะกรรมการควบคุมการใช้คอมพิวเตอร์ในระบบข่าวสารและเสรีภาพของประชาชนแห่งประเทศฝรั่งเศส ได้เดินทางเพื่อศึกษาหาข้อมูลในเรื่องนี้ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา

---

(10) The Report of The Privacy Study Commission, July 1977, op.cit., p.508-513

ได้เข้าเยี่ยมชมการใช้บริการดังกล่าวตามกฎหมายทั้งสองฉบับ และได้ประเมินการใช้กฎหมายทั้งสองฉบับไว้ในรายงานซึ่งจัดทำขึ้น ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าเป็นประโยชน์ที่จะนำมากล่าวไว้ในที่นี้ จึงนำมากล่าวไว้ดังต่อไปนี้ (11)

A. การศึกษาเฉพาะกรณี : กรณีของ Federal Bureau of Investigation (FBI) และกระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐอเมริกา

- ประสพการณ์ซึ่งได้จากกรณีของ Federal Bureau of Investigation (FBI)

เมื่อได้รับคำร้องขอเพื่อเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารจากบุคคลหนึ่ง ๆ คำร้องขอนั้น ๆ จะถูกส่งไปยังฝ่ายตรวจสอบความถูกต้องซึ่งจะตรวจสอบว่าผู้ร้องขอข้อมูลข่าวสารได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้ร้องขอถูกต้องแน่นอนเพียงใดและบรรยายถึงข้อมูลข่าวสารที่เข้าต้องการได้ถูกต้องเพียงใด

หลังจากตรวจสอบความถูกต้องแล้ว ก็จะส่งต่อไปยังแผนกเอกสารเพื่อตรวจสอบว่าข้อมูลข่าวสารนั้นมีอยู่ในแผนกเอกสารหรือไม่ เพื่อที่จะจัดหาข้อมูลข่าวสารที่ร้องขอให้ หลังจากตรวจสอบพบว่ามีอยู่สำเนาของเอกสารนั้นก็จะจัดส่งไปยังทีมผู้เชี่ยวชาญเพื่อวิเคราะห์และทำการขีดทำหมายเหตุข้อความซึ่งไม่สามารถจะให้แก่ผู้ร้องขอได้ ในส่วนดังกล่าวจะมีการขีดทับด้วยหมึก และบรรยายระบุไว้ริมสำเนาเอกสารนั้น ๆ ว่าเป็นไปตามข้อยกเว้นหรือข้อกำหนดตามกฎหมายใดที่จะไม่ให้ข้อมูลข่าวสารนั้น บุคคลผู้ร้องขอหากไม่เห็นพ้องด้วยก็สามารถจะนำคดีขึ้นฟ้องร้องต่อศาลเพื่อให้ฝ่ายบริหารหรือหน่วยงานดังกล่าวเปิดเผยข้อความนั้นได้

คำร้องขอที่ขอมายัง FBI นั้น มักจะขอมาในขอบข่ายของ Privacy Act ซึ่งนับแต่กฎหมายฉบับนี้บังคับใช้เป็นต้นมามีคำร้องขอมายัง FBI ถึง 18,000 คำร้องขอ แต่หลังจากนั้นก็ลดลงไปในปี 1979 เหลือเพียง 1,500 คำร้องขอ

คำร้องขอดังกล่าว ส่วนใหญ่จะมาจากบุคคล 3 พวก ดังต่อไปนี้

- ผู้มีอาชีพซึ่งต้องใช้ข้อมูล เช่น นักค้นคว้าวิจัย นักอาชญาวิทยา นักประวัติศาสตร์ และนักหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

---

(11) ดู Rapport de la Commission National de l' Informatique et des Libertes (1978-1980), op.cit., P 188-192

- ผู้ที่คุมขังต่าง ๆ
- ผู้ร้องขอข้อมูลข่าวสารโดยทั่วไป

- ประสพการณ์ซึ่งได้จากกรณีของกระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐอเมริกา

หลังจากมีการตรวจสอบคำร้องขอ เพื่อเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารจากบุคคลหนึ่ง ๆ ว่าถูกต้องแล้ว จะส่งคำร้องนั้นไปยังฝ่ายพิเศษซึ่งทำการค้นหาข้อมูล ถ่ายทอดข้อมูล ทำการวิเคราะห์และแยกแยะข้อมูลข่าวสารซึ่งร้องขอมานั้น

การจัดข้อมูลข่าวสารประเภทที่จะไม่มีการเปิดเผยออกไปนั้นจะมีการกระทำไว้ตั้งแต่ต้นจากแหล่งเดิมของข้อมูลข่าวสาร ก่อนที่จะมีการส่งข้อมูลข่าวสารนั้นมายังกระทรวงการต่างประเทศ เพื่อที่จะลดเวลาในการที่จะให้คำตอบแก่ผู้ร้องขอ ซึ่งกระบวนการทั้งหลายจะอยู่ในความรับผิดชอบของฝ่ายบริการกลางว่าด้วยเอกสารของกระทรวงต่างประเทศของสหรัฐอเมริกา เอกสารที่จัดส่งมายังกระทรวงดังกล่าวจะมีการจัดเก็บอย่างเป็นระบบและมีการทำดัชนีการวิเคราะห์เพื่อแยกแยะว่าข้อมูลข่าวสารใดจะเปิดเผยได้หรือไม่ และจากนั้นก็จะเก็บไว้ในธนาคารข้อมูล

ในปี 1978 มีการตอบสนองคำร้องขอถึง 4,500 คำร้องขอ คำร้องขอดังกล่าวส่วนใหญ่มาจากบรรดาข้าราชการต่าง ๆ และอาจจะมาจากกลุ่มนักค้นคว้าหรือบรรดานักหนังสือพิมพ์

การฟ้องร้องต่อศาลมีประมาณ 400 กรณี หรือประมาณ 9% ของคำร้องขอทั้งหมด

B. ข้อยุ่งยากในการใช้และการปฏิบัติตาม FOIA และ Privacy Act

- ความยุ่งยากอันเนื่องมาจากการประสานกฎหมายทั้งสองฉบับเข้าด้วยกัน

กฎหมายทั้งสองฉบับอนุญาตให้บุคคลผู้ซึ่งต้องการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารสามารถเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารที่ต้องการได้ ยกเว้นแต่ข้อมูลข่าวสารบางประการโดยเฉพาะเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิในชีวิตส่วนบุคคลของประชาชนและได้รับการยกเว้นจากการเข้าถึง FOIL นั้นให้บุคคลเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับบุคคลที่สาม เช่น ประวัติของข้าราชการคนใดคนหนึ่ง เป็นต้น ในขณะที่ Privacy Act นั้นจะสามารถนำมาใช้ได้แต่เฉพาะบุคคลผู้เกี่ยวข้องโดยตรงกับข้อมูลข่าวสาร แม้ว่าข้อจำกัดตาม FOIA จะมีน้อยกว่า Privacy Act ก็ตามแต่ Privacy Act ก็ให้สิทธิต่าง ๆ มากมายต่อบุคคลหนึ่ง ๆ กล่าวคือ สิทธิในการแก้ไขข้อมูลข่าวสารให้ถูกต้อง สิทธิในการได้รับแจ้งล่วงหน้าหากจะมีการ

ถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองโดยผู้เก็บรักษาข้อมูลข่าวสารไปยังบุคคลอื่น ๆ

สิ่งที่ค่อนข้างขัดแย้งในตัวเองของกฎหมายทั้งสองฉบับอยู่ประการหนึ่งก็คือ ในขณะที่ชาวอเมริกันหรือบุคคลซึ่งมีถิ่นฐานถาวรตามกฎหมายในประเทศสหรัฐอเมริกาเท่านั้นจะมีสิทธิอ้างความคุ้มครองภายใต้ Privacy Act แต่ตาม FOIA บุคคลต่าง ๆ รวมทั้งคนต่างชาติที่มีถิ่นฐานอยู่นอกประเทศสหรัฐอเมริกามีสิทธิขอดูข้อมูลที่เก็บไว้ได้

โดยเหตุผลเหล่านี้เอง จึงอาจเป็นไปได้ที่ภายใต้ Privacy Act บุคคลผู้ร้องขอข้อมูลข่าวสารอาจถูกปฏิเสธในขณะที่หากอ้าง FOIA แล้ว บุคคลนั้น ๆ จะได้ข้อมูลข่าวสารที่ตนต้องการ

อย่างไรก็ดี Office of Management and Budget (OMB) ได้ออกคู่มือการใช้กฎหมายทั้งสองฉบับเพื่อแนะนำผู้ต้องการร้องขอข้อมูลข่าวสารโดยสามารถอ้างกฎหมายทั้งสองฉบับในการร้องขอข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนไว้

- <u>ข้อยุ่งยากอันเนื่องมาจากความลังเลไม่เต็มใจของฝ่ายบริหาร</u>

มีข้อสังเกตคือ ในสมัยรัฐบาลนิกสันและฟอร์ดนั้น มีสิ่งที่เรียกว่า "เจตนาไม่ค่อยสุจริต" ที่ฝ่ายบริหารไม่ต้องการที่จะปฏิบัติตามกฎหมาย ตัวอย่างเช่นในปี 1972 ประธานาธิบดีฟอร์ดได้พยายามใช้สิทธิยับยั้งการแก้ FOIA ให้รัดกุมยิ่งขึ้น แต่ก็ยับยั้งไม่สำเร็จ

อย่างไรก็ตามกล่าวได้ด้วยว่านอกจากเจตนาที่ไม่ค่อยสุจริต ดังกล่าวแล้ว ปัญหาอื่น ๆ เป็นเรื่องของความยุ่งยากในแง่เทคนิค จึงทำให้ฝ่ายบริหารมีท่าทีเช่นนั้น ตัวอย่างเช่น พันธกรณีที่ฝ่ายบริหารจะต้องตีพิมพ์รายละเอียดต่าง ๆ ลงใน Federal Register ทำให้ต้องมีการจัดเตรียมเอกสารต่าง ๆ มากมาย และทั้งเสียเวลารวมทั้งค่าใช้จ่ายมากมายซึ่งไม่ได้มีการคาดการณ์ไว้อย่างถูกต้องในเบื้องต้น ตัวอย่างเช่นค่าใช้จ่ายในปี 1978 ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นถึง 750,000 ดอลล่าร์ และต้องเพิ่มจำนวนหน้าถึง 3,000 หน้า (12)

ในสมัยของประธานาธิบดีคาร์เตอร์ ได้ให้ความสำคัญในการปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าวอย่างมาก รัฐบาลกลางได้ทำหน้าที่เหล่านี้มากขึ้นโดยปราศจากความลังเลไม่เต็มใจ

---

(12) อย่างไรก็ตาม ได้มีความพยายามแก้ปัญหานี้โดยได้แก้ไข Privacy Act ให้ตีพิมพ์รายละเอียดที่เพิ่มขึ้นหรือมีการแก้ไขใหม่ โดยไม่จำต้องตีพิมพ์ในเรื่องเดิมซ้ำซ้อนกันทุกปี

(13) ดู Rapport de la Commission National de l' Informatique et des Libertes (1978-1980), op.cit., P.190-192

- ข้อยุ่งยากอันเนื่องมาจากความเพิกเฉยละเลยของผู้ที่จะใช้สิทธิตามกฎหมาย

จากการสำรวจประชามติโดยสถาบัน Louis Harris และศาสตราจารย์ Westin ได้ชี้ว่า 76 เปอร์เซนต์ของผู้ถูกสอบถามมีความเห็นว่าสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองสิทธิในชีวิตส่วนบุคคลตามที่ระบุไว้ใน Privacy Act ที่จริงน่าจะระบุไว้ในรัฐธรรมนูญของประเทศในฐานะสิทธิขั้นมูลฐานของประชาชนและประมาณ 65 เปอร์เซนต์เห็นว่าสิทธิดังกล่าวถูกคุกคาม 79 เปอร์เซนต์ ไม่คิดว่านายจ้างของตนรู้เรื่องส่วนตัวของเขามากนัก และ 78 เปอร์เซนต์ ตอบว่าไม่เคยตกเป็นเหยื่อในการคุกคามต่อสิทธินี้เลย

การร้องขอข้อมูลข่าวสารตามกฎหมายดังกล่าว แม้จะมีจำนวนถึง 699,324 คำร้องขอในปี 1977 และเพิ่มจำนวนเป็น 748,633 ในปี 1978 กล่าวคือเพิ่มขึ้นถึง 49,335 คำร้องขอก็ตาม ปรากฏว่ามีการนำคดีขึ้นสู่ศาลน้อยมาก กล่าวคือขณะที่ในปี 1977-78 ฝ่ายบริหารได้มีการปฏิเสธไม่ยอมให้ข้อมูลข่าวสารเป็นจำนวนถึง 4,588 ราย มีเพียง 141 รายเท่านั้น ได้นำคดีขึ้นสู่ศาล

- ข้อยุ่งยากเกี่ยวกับเรื่องการจัดตั้งองค์กรหรือหน่วยงานเพื่อควบคุมการบังคับใช้กฎหมาย

ในระหว่างที่มีการพิจารณาลงมติรับร่างกฎหมายโดยรัฐสภาของสหรัฐอเมริกา ปรากฏว่าความคิดในการจัดตั้งองค์กรในการควบคุมที่มีลักษณะเช่นเดียวกันกับองค์กรของประเทศฝรั่งเศส อันได้แก่คณะกรรมการควบคุมการใช้คอมพิวเตอร์ในระบบข่าวสารและเสรีภาพของประชาชนแห่งประเทศฝรั่งเศส แต่ก็ได้รับการปฏิเสธ รัฐสภาเห็นว่าการออกกฎหมายแต่เพียงอย่างเดียวก็เป็นการเพียงพอแล้ว โดยที่กฎหมายดังกล่าวได้กำหนดกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ไว้โดยละเอียด

ความคิดดังกล่าวจึงทำให้กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกามีลักษณะซับซ้อนมีรายละเอียดต่าง ๆ มากมาย ทั้งความล่าช้าและค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดี ทำให้ผู้ได้รับคำปฏิเสธคำร้องขอไม่นำคดีขึ้นสู่ศาล ในปัจจุบันจึงได้มีการอภิปรายถกเถียงเกี่ยวกับความเหมาะสมในการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นเพื่อทำหน้าที่ควบคุม และความเห็นของคณะกรรมการศึกษาการคุ้มครองสิทธในชีวิตส่วนบุคคลของประเทศสหรัฐอเมริกา ก็ได้เห็นพ้องด้วยกับความเห็นของวุฒิสมาชิก Ervin ซึ่งได้เคยเสนอร่างกฎหมาย Privacy Act แต่ตกไป ซึ่ง

ร่างกฎหมายดังกล่าวได้ระบุให้มีการจัดตั้ง Privacy Board ขึ้นเพื่อทำหน้าที่เพื่อช่วยควบคุมการบังคับใช้กฎหมายเช่นเดียวกับ CNIL. ของประเทศฝรั่งเศส

ที่จริงแล้ว รูปแบบการควบคุมดังกล่าวตามกฎหมายของประเทศสหรัฐ-อเมริกาก็มีอยู่แล้วแต่อยู่ในสภาพเพิ่งเริ่มก่อตัวเท่านั้น กล่าวคือ

- มี Office of Management of Budget ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการออกคำสั่งให้ฝ่ายบริหารของรัฐบาลต่าง ๆ ในการปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าวได้

- ก่อนที่จะมีการนำเอาระเบียบปฏิบัติในเรื่องนี้มาใช้หรือก่อนที่จะเปลี่ยนแปลงระเบียบปฏิบัติเดิม ฝ่ายบริหารจะต้องแจ้งต่อรัฐสภาและ Office of Management of Budget ล่วงหน้า เพื่อให้สถาบันทั้งสองสามารถจะประเมินผลกระทบต่อสิทธิในชีวิตส่วนบุคคลทั้งให้คำแนะนำว่าควรจะมีข้อจำกัดใดในเรื่องนั้นบ้าง

ข. <u>กฎหมายที่ใช้ในภาคเอกชน</u>

กฎหมายที่ใช้ในภาคเอกชนของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งให้การรับรองคุ้มครองสิทธิของบุคคลหนึ่ง ๆ ในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเอง มีอยู่ด้วยกันสองฉบับด้วยกัน กล่าวคือ Fair Credit Reporting Act (FCRA) และ Family Educational Rights and Privacy Act

ตาม Family Educational Rights and Privacy Act ซึ่งกฎหมายที่ใช้เฉพาะภาคงานนั้น เป็นการกำหนดให้สถาบันการศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนจากงบประมาณของรัฐบาลกลาง กำหนดมาตรการอันเหมาะสมเพื่อให้เด็กนักเรียนสามารถเข้าสู่ข้อมูลข่าว-สารอันเกี่ยวกับตน โดยผ่านบิดามารดาของตนในกรณีที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ (กรณีนี้เท่ากับเป็นการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารโดยอ้อม) หากไม่ปฏิบัติตามก็จะตัดการสนับสนุนด้านงบประมาณที่ให้แก่สถาบันการศึกษานั้น ๆ [14] กฎหมายฉบับนี้ไม่ได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเอาไว้ ดังนั้น ผู้เขียนจึงจะยกตัวอย่างของบทบัญญัติของกฎหมายในที่นี้เพียงกรณีตาม FCRA เพียงฉบับเดียว

---

(14) ดู Family Educational Rights and Privacy Act 1974, section 1232 g. (a) (1) (A)

FCRA นั้น ดังที่กล่าวมาแล้วว่า เป็นกฎหมายที่สามารถปรับใช้กับหลายกรณีด้วยกัน ตามกฎหมายฉบับนี้กำหนดให้ Consumer reporting agency เปิดเผยถึงลักษณะและเนื้อหาทั้งปวงที่เกี่ยวกับบุคคลหนึ่ง ๆ เมื่อบุคคลนั้น ๆ ร้องขอ ข้อกำหนดนี้ก็เพื่อที่จะอนุญาตให้บุคคลนั้น ๆ ได้รู้เนื้อหาในเอกสารทางสินเชื่ออันเกี่ยวกับตนเป็นชั้นแรก และกล่าวได้ว่าเป็นเพียงมาตรการขั้นแรกเท่านั้นซึ่งปรากฏอยู่ตามมาตรา 1681 g ดังนี้ (15)

(a) เมื่อมีคำร้องขอและแสดงหลักฐานประจำตัวตามสมควรจากบุคคลหนึ่ง ๆ แล้ว Consumer reporting agency ทุกหน่วยจะต้องเปิดเผยอย่างถูกต้องและแน่ชัดแก่บุคคลนั้น ๆ ดังต่อไปนี้

(1) ลักษณะและเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารทั้งปวง (เว้นแต่ข้อมูลข่าวสารในทางการแพทย์ อันเกี่ยวกับบุคคลนั้น ๆ ที่มีอยู่ในระบบข้อมูลข่าวสารของหน่วยงานในเวลาที่มีคำร้องขอ

(2) แหล่งที่มาของข้อมูลข่าวสารนั้น เว้นแต่ว่าเป็นการที่ได้ข้อมูลข่าวสารจากแหล่งที่มา เพียงเพื่อใช้ในการจัดเตรียม Investigative consumer report และมิได้ใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ ในกรณีที่มีการนำคดีขึ้นสู่ศาลตามบทบัญญัติในส่วนนี้ แหล่งที่มาดังกล่าวจะต้องจัดเตรียมให้โจทก์สามารถหามาใช้ได้ตามกระบวนการเกี่ยวกับพยานหลักฐานอันเหมาะสมในศาลซึ่งมีการฟ้องร้องคดีนั้น

(3) ผู้ที่ได้รับ Consumer report ใด ๆ (16) เกี่ยวกับบุคคลผู้นั้น ซึ่งได้ให้ไปเพื่อ

(A) วัตถุประสงค์ในการจ้างงานในช่วง 2 ปีก่อนมีคำร้องขอ และ

(B) วัตถุประสงค์อื่นใดภายในช่วง 6 เดือนก่อนมีคำร้องขอ (17)

---

(15) ความหมายของ Consumer reporting agency และ Investigative consumer report ดูเชิงอรรถที่ (9) และ (10) บทที่ 5

(16) Consumer report หมายถึงข้อมูลข่าวสารซึ่งสื่อออกไปโดย Consumer reporting agency ไม่ว่าจะด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษรหรือด้วยวิธีอื่นใด ในเรื่องเกี่ยวกับสถานะในทางเครดิต อุปนิสัยชื่อเสียง กิติคุณทั่ว ๆ ไป ลักษณะพิเศษส่วนตัว หรือรูปแบบในการดำเนินชีวิต ซึ่งใช้หรือคาดว่าจะได้ใช้ในการวินิจฉัยด้านความสมควรที่จะได้รับเลือกของบุคคลทางด้านสินเชื่อ ประกันภัย การจ้างงาน ฯลฯ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 1681 a(d) ของกฎหมายฉบับนี้

(17) การเปิดเผยลักษณะ เนื้อหา จะกระทำขึ้นในช่วงเวลาทำการ โดยอาจจะเปิดเผยต่อบุคคลผู้ร้องขอต่อหน้าหรือทางโทรศัพท์ก็ได้

จากบทบัญญัติข้างต้นของ FCRA เป็นการให้สิทธิของบุคคลหนึ่ง ๆ เข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตน โดยจำกัดอยู่เพียง "ลักษณะและเนื้อหา" ของข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเท่านั้น มิได้ให้สิทธิตรวจดูและได้รับสำเนาข้อมูลข่าวสารนั้น ซึ่งอันที่จริงแล้ว เมื่อบุคคลหนึ่ง ๆ สงสัยว่า ข้อมูลข่าวสารนั้นไม่ถูกต้อง ไม่สมบูรณ์ หรือเก็บไว้นานกว่าที่กฎหมายกำหนด สิ่งที่เขาต้องการจะกระทำก็คือตรวจดูบันทึกข้อมูลข่าวสารนั้น แต่การที่กฎหมายฉบับนี้ให้เพียงสิทธิที่จะได้ทราบเพียงลักษณะและเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารนั้น กล่าวได้ว่าอาจเป็นการสร้างความกังวลใจและความไม่กระจ่างชัดแก่เขา แม้ในทางปฏิบัติแล้วจะปรากฏว่าสมาชิกของกลุ่มผู้ประกอบการด้าน Creditreporting ได้ให้สำเนาของบันทึกข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับบุคคลผู้ร้องขอแก่บุคคลผู้ร้องขอที่มาติดต่อกับสำนักงานด้วยตนเอง อย่างไรก็ตามก็ยังถือได้ว่าเป็นการก่อภาระให้บุคคลนั้น ๆ เกินสมควรที่จะต้องไปติดต่อด้วยตนเองที่สำนักงาน ทำให้ต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายไปโดยไม่สมควร

<u>คำแนะนำของคณะกรรมการศึกษาการคุ้มครองสิทธิในชีวิตส่วนบุคคล</u>

คณะกรรมการศึกษาการคุ้มครองสิทธิในชีวิตส่วนบุคคล หลังจากที่ได้ศึกษาในเรื่องนี้ได้ให้ความเห็นและคำแนะนำในเรื่องสิทธิในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสาร ในหลายภาคงานด้วยกัน กล่าวคือ ด้านการให้สินเชื่อ ด้านการประกันภัย ด้านการแพทย์ ด้านสถาบันเงินฝาก ด้านการจ้างงาน และด้านการศึกษา โดยในภาคงานด้านการศึกษา คณะกรรมการได้ให้คำแนะนำในลักษณะเพิ่มเติมความคุ้มครองแก่เด็กนักเรียนในด้านอื่น ๆ เพราะเห็นว่าการให้สิทธิในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารในภาคงานนี้ยังเป็นการไม่เพียงพอ [18] ส่วนในภาคงานอื่น ๆ คณะกรรมการได้ให้ความเห็นและคำแนะนำในเรื่องนี้พอสรุปได้ดังนี้ [19]

- ตาม FCRA การรับรองคุ้มครองสิทธิในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองของบุคคลหนึ่ง ๆ จำกัดเพียงการที่จะได้ทราบถึง "ลักษณะและเนื้อหา" ของข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ และทั้งในบางภาคงานบุคคลหนึ่ง ๆ ไม่สิทธิแม้แต่ที่จะเรียนรู้ถึงลักษณะและเนื้อหา

---

(18) ดู The Report of The Privacy Protection Study Commission, July 1977, op.cit., p. 431-433

(19) Ibid, chapter 2 p 78, 89, chapter 3 p 109, chapter 5 p. 201, 208-211, chapter 6 p.257-258, chapter 7 p.298

ของข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเอง เช่น ในภาคงานด้านการประกันภัย เหล่านี้ ในภาคงานด้านการให้สินเชื่อ ด้านการประกันภัย และการจ้างแรงงาน คณะกรรมการได้แนะให้แก้ไข FCRA ให้กำหนดดังนี้ คือ

- เมื่อร้องขอบุคคลหนึ่ง ๆ มีสิทธิที่จะตรวจดูและได้รับสำเนาข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเอง รวมทั้งอาจให้มีการสรุปเนื้อหาและลักษณะของข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ได้โดยทางโทรศัพท์

ส่วนในภาคงานด้านแพทย์ คณะกรรมการแนะนำให้มีการคุ้มครองสิทธิในเรื่องนี้ทั้งโดยตนเองหรือโดยผ่านบุคคลอื่น ๆ ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบ

- ในกรณีที่มีคำวินิจฉัยอันเป็นผลร้ายกับบุคคลโดยอาศัยข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคลดังกล่าวใด ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับคำแนะนำที่ให้ไว้ในเรื่องการแจ้งให้ทราบ ดังที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 5 ข้างต้น คณะกรรมการได้ให้คำแนะนำให้แก้ไข FCRA หรือตรากฎหมายของสหรัฐให้รับรองคุ้มครองสิทธิของบุคคลในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารดังกล่าว โดยให้สิทธิที่จะตรวจดูและได้รับสำเนาข้อมูลข่าวสารดังกล่าวนั้น

<u>ความคาดหวังในความสัมพันธ์อันเป็นความลับ</u>

นอกจากที่ได้ให้ความเห็นและคำแนะนำข้างต้นแล้ว คณะกรรมการชุดนี้ยังได้พิจารณาให้ความเห็นและคำแนะนำต่อไปใน "ความคาดหวังในด้านความลับ" กล่าวคือ เป็นการจำกัดการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารดังกล่าว โดยบุคคลอื่นรวมทั้งจำกัดการเปิดเผยหรือสื่อข้อมูลข่าวสารนั้นออกไป นอกภาคงานนั้น ๆ เหล่านี้เกินไปกว่าที่ได้แจ้งให้ทราบ (ตามที่คณะกรรมการได้แนะนำไว้ซึ่งอยู่ในบทที่ 5) หรือเกินไปกว่าความจำเป็นในการดำเนินงาน ในภาคงานนั้น ๆ เว้นเสียแต่จะได้รับความยินยอมจากบุคคลผู้เกี่ยวข้อง หรือเป็นกรณีที่การสื่อหรือการเปิดเผยนั้นกระทำไป โดยมีสาเหตุบางประการ อาทิเช่น เพื่อความปลอดภัยของบุคคลนั้น ๆ เอง เป็นไปตามหมายบังคับต่าง ๆ เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งเท่ากับเป็นการกำหนดหน้าที่ให้แก่ บรรดาผู้จัดเก็บและใช้ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวในแต่ละภาคงาน ในการรักษาความลับของบุคคลต่าง ๆ ที่ตนได้จัดเก็บหรือได้รับข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคลนั้น ๆ

คณะกรรมการชุดนี้พิจารณาเห็นว่าแม้มีหลักศีลธรรมจรรยาที่เรียกกันว่า จรรยาบรรณ อยู่ในหลายภาคงานด้วยกัน แต่ก็มิใช่เป็นสิ่งที่เพียงพอไม่ เพราะในประเทศสหรัฐอเมริกามีเพียงไม่กี่ศาลเท่านั้น ที่จะถือเป็นมูลเหตุในการฟ้องร้องคดีได้ หากมีการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารซึ่งมิได้มีกฎหมายจำกัดการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ

คณะกรรมการจึงได้ให้คำแนะนำโดยการกำหนดให้บรรดาผู้จัด เก็บและใช้ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวในแต่ละภาคงานมีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะรักษาความลับของบุคคลต่าง ๆ ที่ตนได้จัด เก็บหรือได้รับข้อมูลข่าวสารอัน เกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น ๆ และได้แนะนำถึงกรณีข้อยก เว้นในแต่ภาคงานไว้อีกด้วย ภาคงานต่าง ๆ ที่คณะกรรมการได้แนะนำให้มีการกำหนดหน้าที่ดังกล่าวไว้ มีหลายภาคงานด้วยกัน อาทิ เช่น ภาคงานด้านการประกันภัย ด้านการจ้างแรงงาน ด้านการแพทย์ ด้านการให้สิน เชื่อ ด้านสถาบันการ เงิน เหล่านี้ เป็นต้น

ในที่นี้ผู้ เขียนพิจารณา เห็นว่า ควรนำมากล่าวถึง เป็นตัวอย่างในสองภาคงานด้วยกัน ดังนี้

ก. ในภาคงานด้านการแพทย์

แพทย์มีหน้าที่ปกปิดสิ่งที่ตนรู้ เกี่ยวกับคนไข้ไว้ เป็นความลับ อันถือว่า เป็นจรรยาบรรณของแพทย์ ในประ เทศสหรัฐอ เมริกานั้น ใน 19 มลรัฐ มีกฎหมายหรือระ เบียบหรือหลักกฎหมาย ยอมรับว่า เอกสารในทางการแพทย์เป็นความลับ และจำกัดการ เข้าสู่ เอกสารนั้น ใน 21 มลรัฐ หากแพทย์ทำผิดจรรยาบรรณทางอาชีพด้านความลับ จะถูกถอนคืนใบอนุญาต แต่กฎหมายหรือหลักการ เหล่านี้ ไม่ได้ใช้บังคับต่อผู้จัดหาการรักษาพยาบาลทางการแพทย์อื่น ๆ เพียงใช้บังคับต่อแพทย์ เท่านั้น และหลักในจรรยาบรรณทางการแพทย์ก็ เป็น เพียงกำหนดหน้าที่ในทางศีลธรรม เท่านั้น ซึ่งไม่ใช่หน้าที่ตามกฎหมาย ยิ่งไปกว่านั้นมี เพียงไม่กี่ศาลในประ เทศสหรัฐที่จะถือว่าการที่นายแพทย์ เปิด เผยข้อมูลข่าวสาร โดยไม่ได้รับความยินยอมจากคนไข้ จะ เป็นมูล เหตุให้นำคดีขึ้นสู่ศาลได้ เครื่องมือในการคุ้มครองความลับของคนไข้โดยอาศัยหลักจรรยาบรรณ จึง เป็นสิ่งที่ไม่ เพียงพอ

คณะกรรมการได้ให้คำแนะนำใน เรื่องนี้ไว้ พอสรุปได้ดังนี้

ผู้จัดหาให้การรักษาพยาบาลทางการแพทย์จะต้องถือว่ามีหน้าที่ในด้านความลับต่อบุคคลใด ๆ ที่ตนได้จัด เก็บข้อมูลข่าวสารทางการแพทย์ การ เปิด เผยหรือกำหนดให้ เปิด เผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวในรูปแบบที่จะชี้ถึงตัวบุคคลผู้ เกี่ยวข้องได้ จะต้องได้รับความยินยอมจากบุคคลนั้น ๆ โดยแจ้งชัด

ข้อยก เว้นที่จะ เปิด เผยได้ มีหลายกรณีด้วยกัน พอสรุปได้ดังนี้ กรณี เป็นการ เปิด เผยต่อผู้จัดหาให้การรักษาพยาบาลอื่น ๆ เพื่อปรึกษาในการดำ เนินการในด้านการรักษา บุคคลนั้น ๆ เอง การ เปิด เผยตามหมายบังคับ กรณีมีความจำ เป็น เพื่อสุขภาพและความปลอดภัยของ

คนไข้หรือบุคคลอื่น กรณีเพื่อการค้นคว้า เหล่านี้เป็นต้น [20]

ข. ในภาคงานด้านสถาบันการเงิน

จากคดี Miller [21] ทำให้คณะกรรมการเห็นว่ายังไม่มีการยอมรับสิทธิหรือประโยชน์ตามกฎหมายใด ๆ ในบันทึกข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคลของบุคคลผู้เกี่ยวข้อง ดังนั้นจึงไม่อาจป้องกันการสื่อหรือเปิดเผยอันอาจเป็นการเสียหายแก่บุคคลนั้น ๆ ดังนั้นคณะกรรมการจึงมีคำแนะนำ ให้มีการตราหรือแก้ไขกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ให้มีการยอมรับสิทธิหรือประโยชน์ตามกฎหมายในข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคลของบุคคลผู้เกี่ยวข้อง ดังนี้

- ต้องกำหนดให้มีการดำเนินการต่าง ๆ ในข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับบุคคลโดยถือว่าเป็นความลับ การเปิดเผยแก่บุคคลอื่นเกินกว่าที่จำเป็นในการให้บริการในความสัมพันธ์ทางการเงิน หรือเกินกว่าที่แจ้งให้ทราบไว้ (การแจ้งให้ทราบตามคำแนะนำซึ่งกล่าวไว้ใน บทที่ 5) เหล่านี้จะต้องเป็นไปโดยมีคำสั่งหรือได้รับอนุญาตจากบุคคลนั้น ๆ เว้นแต่เป็นการเปิดเผยที่เป็นไปเพื่อป้องกันหรือคุ้มครองต่อการฉ้อโกง หรือเปิดเผยตามหมายบังคับต่าง ๆ หรือเปิดเผยตามที่กำหนดไว้โดยกฎหมาย [22]

ข้อสรุป

การคุ้มครองสิทธิที่จะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนของบุคคลหนึ่ง ๆ ตามกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา จะเห็นได้ว่าตามกฎหมายที่มีอยู่ในขณะนี้ ให้สิทธิที่จะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเอง และสามารถตรวจดูแลถ่ายสำเนาหรือได้รับสำเนาข้อมูลข่าวสารดังกล่าวได้ก็แต่เฉพาะตามกฎหมายที่ใช้บังคับในภาครัฐ และกฎหมายที่ใช้ในภาคเอกชนในบางภาคงาน กล่าวคือ Family Educational Rights and Privacy Act (FERPA) ซึ่งกฎหมายในฉบับนี้ก็ใช้เฉพาะสถาบันการศึกษาที่ได้รับเงินทุนอุดหนุนจากรัฐบาลกลางเท่านั้น

---

(20) Ibid.,p.282-285, 304-313

(21) รายละเอียดของคดี Miller ดูในบทที่ 2

(22) ดู The Report of The Privacy Protection Study Commission, July 1977, op.cit.,p.112-113

ส่วนตาม Fair Credit Reporting Act การเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองจำกัดอยู่เพียง "ลักษณะเนื้อหา" ทั้งในหลายภาคงานก็ได้รับความคุ้มครองสิทธิในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวยังไม่พอเพียง ดังปรากฏจากความเห็นและคำแนะนำของคณะกรรมการศึกษาการคุ้มครองสิทธิในชีวิตส่วนบุคคล

อนึ่งพึงสังเกตว่าในภาคเอกชนซึ่งรับรองคุ้มครองสิทธิในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารมีอยู่อย่างค่อนข้างจำกัด และคณะกรรมการได้ให้คำแนะนำให้มีการแก้ไขบทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเสนอให้มีการกำหนดให้มีความคาดหวังในความลับ เหล่านี้ แตกต่างไปจากกรณีของประเทศฝรั่งเศสและประเทศอังกฤษ ที่ให้การรับรองคุ้มครองอย่างพอเพียง และมีข้อจำกัดในการใช้ข้อมูลข่าวสารที่กำหนดไว้มิให้ผู้จัดเก็บข้อมูลข่าวสารใช้ข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ เกินไปกว่าวัตถุประสงค์ในการจัดเก็บและกฎหมายดังกล่าวนั้น ๆ ก็ใช้บังคับในทุกภาคงานถือได้ว่าได้คุ้มครองความคาดหวังในความลับไว้เช่นกัน

<u>การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตน ตามกฎหมายของประเทศฝรั่งเศส</u>

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนของประเทศฝรั่งเศสนั้น รัฐบัญญัติลงวันที่ 6 มกราคม 1978 ว่าด้วยการเก็บรักษาข้อมูลข่าวสารโดยเครื่องคอมพิวเตอร์และเสรีภาพ ได้กำหนดรับรองคุ้มครองสิทธิดังกล่าวของประชาชนไว้โดยให้สิทธิแก่บุคคลในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเอง [23] ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม กล่าวคือ หลังจากที่ประชาชนคนหนึ่ง ๆ ได้ทราบถึงการเก็บและใช้ข้อมูลข่าวสารโดยเครื่อง

---

(23) การรับรองสิทธิในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเอง (Droit d' accès du citoyen à ses dossiers personnels) ของประเทศฝรั่งเศสนั้นมีวัตถุประสงค์ในหลักการที่จะให้ความจริงแก่ผู้ถูกเก็บข้อมูลข่าวสาร และความจริงแล้วเป็นการขยายสิทธิดั้งเดิม กล่าวคือ สิทธิป้องกันตนเอง (Droit de défense) ตามกฎหมายฝรั่งเศสซึ่งมีหลักว่าหากจะมีการตัดสินในเรื่องที่กระทบต่อเสรีภาพของบุคคลอื่นจะต้องให้บุคคลนั้นมีสิทธิรู้ว่าถูกกล่าวหาอย่างไรและนำพยานมาสืบ ซึ่งสภาที่ปรึกษาแห่งรัฐเคยรับรองสิทธินี้ในคดี Deberon (C.E. 13 février 1976, J.C.P 1976 II, 18383) อันเกี่ยวกับการบันทึกข้อมูลด้วยมือ โดยสภาที่ปรึกษาแห่งรัฐได้รับรองสิทธิของเอกชนในอันที่จะรู้ข้อมูลทั้งหลายที่เกี่ยวกับตัวเขา

คอมพิวเตอร์ หรือด้วยมือในบางกรณีของหน่วยงาน ฯลฯ แล้วและได้ใช้สิทธิในการสอบถามหน่วยงานนั้น ๆ ว่าได้มีการจัดเก็บข้อมูลข่าวสารประเภทระบุชื่ออันเกี่ยวกับตนหรือไม่ ตามที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 5 รัฐบัญญัติฉบับนี้ได้ให้สิทธิแก่บุคคลดังกล่าวที่จะเข้าถึงข้อมูลข่าวสารเช่นว่านั้น ทั้งโดยทางตรง และโดยทางอ้อมในบางกรณี ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนโดยตรง [24]

สิทธิในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองโดยตรงนั้น ได้รับการกำหนดไว้ในมาตรา 35 วรรค 1 และ 2 อันมีหลักเกณฑ์สรุปได้ดังนี้

เมื่อมีการสอบถามมายังหน่วยงานที่เก็บข้อมูลข่าวสารแล้วปรากฏว่ามีการจัดเก็บข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตัวบุคคลผู้สอบถามไว้ หน่วยงานนั้น ๆ จะต้องส่งข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคลผู้สอบถาม ทั้งหมดในภาษาที่แจ้งชัดเข้าใจได้ง่าย และตรงกับเนื้อหาที่บันทึกเอาไว้ให้แก่บุคคลผู้สอบถามนั้น

หน่วยงานดังกล่าวไม่จำต้องส่งที่มาและการใช้ข้อมูลข่าวสารนั้นไปด้วย และหากบุคคลผู้ถูกจัดเก็บข้อมูลข่าวสารต้องการได้สำเนาการบันทึกข้อมูลข่าวสาร หน่วยงานนั้น ๆ จะต้องให้สำเนาเช่นว่านั้นโดยอาจคิดค่าธรรมเนียมได้ตามอัตราที่ CNIL. กำหนดไว้ และตามประกาศของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

ข้อยกเว้น

หากผู้รับผิดชอบในการเก็บข้อมูลข่าวสาร เห็นว่า การร้องขอให้ส่งข้อมูลข่าวสารของเอกชนนั้น มีลักษณะเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต โดยที่จำนวนคำร้องขอมากเกินไปหรือโดยลักษณะของคำร้องขอที่ซ้ำอยู่ในประเด็นเดียวกัน ดังนี้ผู้รับผิดชอบข้างต้นอาจประท้วงคำขอนั้นไปยัง CNIL. เพื่อให้ได้รับสิทธิที่จะตอบซ้ำ หรือไม่ต้องตอบคำขอนั้น

เอง (ในแฟ้มประวัติที่ตำรวจเก็บไว้) มีสิทธิที่จะประท้วงความถูกต้องและมีสิทธิที่จะขอให้ลบข้อมูลถ้าจำเป็น" แต่สภาที่ปรึกษาแห่งรัฐได้ตั้งเงื่อนไขในคดีนี้ว่า การเก็บข้อมูลนี้จะต้องเป็นการเก็บข้อมูลที่ไม่ใช่เป็นการภายในของหน่วยงานโดยแท้ (fichies interne) แต่เป็นข้อมูลซึ่งอาจจะมีการส่งไปให้บุคคลที่สามและโดยผลแห่งการนั้น บุคคลที่ถูกเก็บอาจเสียหายได้

(24) ดู Maisl, op.cit., nos.31

- ในกรณีที่บุคคลได้ทำคำขอตามมาตรา 35 วรรค 1 และ 2 ดังกล่าวข้างต้น และได้รับคำปฏิเสธ หรือได้รับข้อมูลที่เห็นว่าไม่ใช่ข้อมูลที่แท้จริง มีสิทธิที่จะยื่นคำร้องต่อ CNIL. หรือต่อศาลที่มีเขตอำนาจ (25)

2. การเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนโดยอ้อม (26)

ในบางกรณีสิทธิในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตน เป็นสิทธิที่จะเข้าสู่ข้อมูลโดยทางอ้อมเท่านั้น โดยเฉพาะข้อมูลข่าวสารที่กฎหมายของประเทศต่าง ๆ ได้ยอมรับร่วมกันว่าจะให้ประชาชนเข้าถึงโดยตรงไม่ได้ ซึ่งตามกฎหมายของประเทศฝรั่งเศสมีอยู่ด้วยกันสองประเภทด้วยกัน โดยกำหนดไว้ในมาตรา 39 และ 40 ดังนี้

1. ในกรณีที่ข้อมูลข่าวสารที่จัดเก็บไว้เป็นข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับความมั่นคงแห่งชาติ การทหาร และความปลอดภัยสาธารณะ บุคคลไม่อาจจะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ได้โดยตรง แต่อาจจะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารนั้นได้โดยอ้อม โดยจะต้องยื่นคำร้องขอต่อ CNIL และ CNIL. จะแต่งตั้งหนึ่งในสมาชิกของตนที่เป็นผู้พิพากษา เพื่อทำการสอบสวนและหากจำเป็นสมาชิกผู้ทำการสอบสวนอาจให้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงบันทึกข้อมูลข่าวสารนั้นได้ และมีผลอย่างไรก็จะต้องแจ้งให้บุคคลผู้ถูกบันทึกข้อมูลที่ร้องขอทราบ (มาตรา 39)

2. กรณีที่ข้อมูลข่าวสารที่จัดเก็บไว้เป็นข้อมูลข่าวสารที่มีลักษณะในทางการแพทย์ไม่ว่าจะเก็บไว้เพื่อวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตาม การเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารในกรณีนี้ก็จะเป็นไปได้ แต่เพียงโดยอ้อมเช่นกัน โดยผ่านนายแพทย์ที่ผู้ถูกจัดเก็บข้อมูลข่าวสารได้แต่งตั้งขึ้นเพื่อการนี้ (มาตรา 40)

ข้อกำหนดทั้งสองประเภทนี้ตามมาตรา 45 วรรค 3 กำหนดให้ใช้กับข้อมูลข่าวสารที่จัดเก็บด้วยมือด้วย

---

(25) ตามมาตรา 35 วรรค 4 ได้วางหลักให้เอกชนอาจยื่นคำร้องขอต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อที่จะให้มีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราว กำหนดมาตรการทุกอย่างในอันที่จะป้องกันการปกปิดหรือลบข้อมูลที่มีการโต้แย้งนั้นก่อนที่จะเริ่มดำเนินกระบวนพิจารณาในศาลจริง ๆ และตามมาตรา 26(6) CNIL. มีอำนาจรับคำร้องเรียน คำร้องทุกข์ ฯลฯ และในมาตรา 6 ระบุให้ CNIL. มีหน้าที่ควบคุมดูแลให้มีการเคารพและปฏิบัติตามกฎหมายนี้ ประกอบทั้งมาตรา 21 ยังได้ให้อำนาจในการตรวจสอบสถานที่ได้อีกด้วย

(26) Maisl, op.cit., nos. 32-33

ข้อสรุป

รัฐบัญญัติฉบับนี้ได้ให้การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนของบุคคลไว้ทั้งโดยตรงและโดยอ้อมอันนับได้ว่าพอเพียงและมีลักษณะแตกต่างที่สำคัญไปจากกฎหมายของประเทศอื่น ๆ ที่นำมาศึกษาในที่นี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่กำหนดให้การเข้าสู่ข้อมูลข่าวสาร อันเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งชาติ การทหาร และความปลอดภัยสาธารณะเป็นไปได้โดยทางอ้อม โดยผ่าน CNIL. ในขณะที่ประเทศอื่นกำหนดยกเว้นจากการเข้าถึงของเอกชนโดยเด็ดขาด เหล่านี้นับว่าเป็นลักษณะพิเศษที่แตกต่างออกไปในการปรองดองระหว่างสิทธิของประชาชนกับความจำเป็นของรัฐในการจัดเก็บข้อมูลข่าวสารบางประเภทไว้เป็นความลับเพื่อรักษาความมั่นคงปลอดภัยของรัฐนั้น ๆ เอง และในความเห็นของผู้เขียนแล้วเห็นว่าบทบัญญัติในเรื่องนี้ของประเทศฝรั่งเศสเป็นบทบัญญัติที่มีลักษณะเรียบง่ายไม่ซับซ้อน แต่ก็น่าจะมีประสิทธิภาพที่ดีพออันควรค่าต่อการนำมาพิจารณาศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนตามกฎหมายของประเทศอังกฤษ

ตามกฎหมายของประเทศอังกฤษนั้น สิทธิที่จะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองของบุคคลหนึ่ง ๆ ได้รับการรับรองคุ้มครองไว้ในกฎหมายสองฉบับด้วยกัน กล่าวคือ การเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารทุกประเภท โดยหลักแล้วจะเป็นไปตาม Data Protection Act 1984 เว้นแต่จะเป็นข้อมูลข่าวสารตาม Consumer Credit Act 1974

-Data Protection Act ได้รับรองคุ้มครองสิทธิที่จะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองของบุคคล ทั้งโดยทางตรง และโดยทางอ้อม ดังปรากฏอยู่ในมาตรา 21 (b) ดังนี้

(1) ภายใต้บทบัญญัติมาตรานี้ เอกชนคนหนึ่งมีสิทธิดังต่อไปนี้

(b) สิทธิที่จะได้รับสำเนาบันทึกข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองจากผู้เก็บและใช้ข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ไว้

หากข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ อยู่ในรูปแบบหรือถ้อยคำที่ไม่อาจเข้าใจได้หากไม่มีการอธิบายจะต้องมีคำอธิบายประกอบข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ให้มาด้วยพร้อมกับสำเนาข้อมูลข่าวสารนั้น

จากบทบัญญัติดังกล่าว บุคคลหนึ่งนอกจากจะมีสิทธิที่จะได้รับคำบอกกล่าวเมื่อตนร้องขอจากผู้เก็บและใช้ข้อมูลข่าวสารดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 4 ว่ามีข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนจัดเก็บไว้หรือไม่ ตามมาตรา 21 (a) แล้ว หากยังมีสิทธิที่จะได้สำเนาข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ในลักษณะที่สามารถทำความเข้าใจได้อีกด้วย

การร้องขอดังกล่าวจะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในมาตรา 21(2)-(4) ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

- คำร้องขอจะต้องทำเป็นหนังสือและจ่ายค่าธรรมเนียมในการร้องขอ ซึ่งหากไม่ระบุไว้เป็นอย่างอื่น การร้องขอเพื่อที่จะได้รับการแจ้งให้ทราบว่ามีข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนหรือไม่ หากมีจะได้รับสำเนาข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ด้วย และหากผู้เก็บและใช้ข้อมูลข่าวสารได้จดทะเบียนในการเก็บและใช้ข้อมูลข่าวสารแยกเป็นกรณี ๆ จะต้องทำคำร้องขอและจ่ายค่าธรรมเนียมแยกกัน

- ผู้ร้องขอจะต้องแสดงหลักฐานประจำตัว และระบุรายละเอียดถึงข้อมูลข่าวสารที่ตนต้องการ ตามที่ผู้เก็บและใช้ข้อมูลข่าวสารได้กำหนดไว้ตามสมควร และหากเป็นข้อมูลข่าวสารที่หากจะเปิดเผยแล้วจะต้องเปิดเผยถึงข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคลอื่น ๆ จะต้องมีการอนุญาตจากบุคคลนั้น ๆ

ระยะเวลาในการตอบคำร้องขอปรากฏอยู่ในมาตรา 21 (6) กล่าวคือ จะต้องตอบสนองคำร้องขอนั้นภายใน 40 วัน หลังจากที่ได้รับคำร้องขอและหลักฐานต่าง ๆ ตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้แล้ว

ตามมาตรา 21 (9) ได้ให้อำนาจ Secretary of State ที่จะออกคำสั่งโดยออกเป็นกฎระเบียบให้มีการร้องขอเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ได้โดยบุคคลอื่น ๆ ในกรณีบุคคลผู้นั้นไร้ความสามารถไม่อาจดำเนินการได้ด้วยตนเอง เนื่องจากสภาพทางจิตใจ

นอกจากนี้ตามมาตรา 29 (1) ได้ให้อำนาจ Secretary of Sate ที่จะแก้ไขหรือยกเว้นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารของบุคคลหนึ่ง ๆ ได้ตามสมควรในกรณีที่ข้อมูลข่าวสารนั้นเป็นเรื่องทางสุขภาพทางร่างกายและจิตใจของบุคคล ดังนั้นในกรณีที่เป็นข้อมูลข่าวสารทางการแพทย์ที่การเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารนั้นโดยตรงอาจจะเป็นผลร้ายต่อบุคคลผู้ร้องขอได้ Secretary of State ย่อมมีอำนาจที่จะออกกฎระเบียบให้การเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารในกรณีดังกล่าวเป็นไปโดยทางอ้อม หรือเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ โดยผ่านบุคคลอื่น ๆ ได้ [27]

---

[27] ดู Data Protection Act 1984, section 21, 29(1)

ข้อยกเว้นการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารตาม Data Protection Act

การเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองมีข้อยกเว้นอยู่หลายกรณีด้วยกัน อาทิเช่น กรณีเกี่ยวด้วยความมั่นคงแห่งชาติ กรณีเกี่ยวด้วยอาชญากรรมและภาษีอากร กรณีเกี่ยวด้วยงาน ด้านสุขภาพและสังคม กรณีเกี่ยวด้วยการออกกฎระเบียบด้านการบริการทางการเงิน กรณีเกี่ยวด้วยสิทธิพิเศษทางอาชีพด้านกฎหมายและคำพิพากษาของศาล กรณีเกี่ยวด้วยบัญชีเงินเดือนและบัญชีรายรับรายจ่าย ฯลฯ เหล่านี้เป็นต้น[28]

- Consumer Credit Act ได้รับรองคุ้มครองสิทธิที่จะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคล ที่จัดเก็บไว้โดย Credit reference agency[29] ซึ่งหน่วยงานดังกล่าวถูกกำหนดให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่ตนจัดเก็บไว้เกี่ยวกับบุคคลผู้ร้องขอ ดังปรากฏอยู่ในมาตรา 158 (1), (3)-(5) ดังนี้

หน้าที่ของหน่วยงานที่จะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารในเอกสาร

(1) Credit refercene agency ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้หลังจากได้รับ

(a) คำร้องขอเป็นหนังสือให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารจากบุคคลใด ๆ และ สิ่งที่หน่วยงานอาจจะกำหนดไว้ตามสมควรเพื่อให้ทราบว่าเป็นเอกสารใด และ

(b) ค่าธรรมเนียม 25 เพ็นนีใหม่

จะต้องให้สำเนาข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคลผู้ร้องขอที่หน่วยงานดังกล่าวได้จัดเก็บไว้

(3) หากหน่วยงานมิได้จัดเก็บข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับผู้ร้องขอจะต้องแจ้งให้บุคคลนั้น ๆ ทราบ แต่ไม่จำต้องคืนค่าธรรมเนียม

(4) หากหน่วยงานฝ่าฝืนข้อกำหนดในมาตรานี้ถือว่าได้กระทำความผิด

(5) ตามกฎหมายนี้ในกรณีอันเกี่ยวข้องกับบุคคลหนึ่ง ๆ คำว่า "เอกสาร" หมายถึง ข้อมูลข่าวสารทั้งปวงอันเกี่ยวกับบุคคลนั้น ๆ ที่จัดเก็บไว้โดย credit reference agency โดยไม่คำนึงถึงรูปแบบในการจัดเก็บข้อมูลข่าวสารดังกล่าว และหากสำเนาข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องไม่ได้อยู่ในรูปภาษาอังกฤษที่เข้าใจได้ง่าย คำว่าเอกสารหมายความรวมถึงสำเนาที่ทำให้เป็นภาษาอังกฤษที่เข้าใจได้ง่าย[30]

---

(28) ดูรายละเอียด ในส่วนที่ว่าด้วยข้อยกเว้นตาม Data Protection Act ของประเทศอังกฤษ ในบทที่ 3

(29) Credit reference agency คือผู้ดำเนินธุรกิจอันประกอบไปด้วยการให้ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบุคคลหนึ่ง ๆ ในเรื่องเกี่ยวกับฐานะในทางการเงินของบุคคล อันเป็นข้อมูลข่าวสารที่หน่วยงานนั้นได้จัดเก็บไว้เพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว

(30) ดู Consumer Credit Act 1974, section 158

กฎหมายฉบับนี้ได้ให้สิทธิแก่บุคคลหนึ่ง ๆ ในการที่จะได้รับสำเนาข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองที่ Credit reference agency ได้จัดเก็บไว้ ซึ่งตามหลักกฎหมายแล้วเมื่อ Data Protection Act ได้ตราขึ้นโดยให้สิทธิแก่บุคคลหนึ่ง ๆ ในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสาร หรือได้รับสำเนาข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนไว้เช่นกัน และเป็นกฎหมายที่ออกภายหลังบทบัญญัติข้างต้น ย่อมจะถือว่าสิ้นผลไปโดยมีกฎหมายฉบับหลังออกมาแทนกฎหมายเดิม แต่อย่างไรก็ตาม Data Protection Act 1984 ในมาตรา 34(3) ได้กำหนดให้ใช้มาตรา 158 ของ Consumer Credit Act บังคับในกรณีที่ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นข้อมูลข่าวสารที่สามารถร้องขอให้หน่วยงานที่จัดเก็บให้สำเนาข้อมูลข่าวสารนั้น ได้ ตามกฎหมายฉบับนั้นอยู่แล้ว ฉะนั้นข้อมูลข่าวสารที่ Credit reference agency จัดเก็บไว้ จึงยังคงใช้บทบัญญัติมาตรา 158 ดังกล่าว บังคับดังเดิม

ข้อสรุป

การคุ้มครองสิทธิในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนตามกฎหมายของประเทศอังกฤษ นับได้ว่าได้กำหนดคุ้มครองไว้อย่างพอเพียงถึงสิทธิดังกล่าว แม้ว่าตาม Data Protection Act จะบังคับใช้เพียงต่อข้อมูลข่าวสารที่จัดเก็บโดยเครื่องคอมพิวเตอร์ก็ตาม แต่ก็ใช้บังคับอย่างทั่วถึงทุกภาคงาน และทั้งมีองค์กรในการควบคุมให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายอันนับได้ว่าสามารถยังผลให้ข้อกำหนดต่าง ๆ ตามกฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ แต่มีจุดอ่อนตรงที่กำหนดข้อยกเว้นสำหรับข้อมูลหลายประเภทเกินไป

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนตาม Convention for the Protection of Individuals with regard to Automatic Processing of Personal Data

การรับรองคุ้มครองสิทธิที่จะเข้าสู่ ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนตามอนุสัญญาฉบับนี้ได้รับการวางหลักเกณฑ์พื้นฐานไว้ในมาตรา 8 (b) โดยเป็นสิทธิที่สืบต่อจากสิทธิที่จะได้รับการแจ้งให้ทราบว่ามีการจัดเก็บข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ และได้รับการยืนยันว่ามีข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองจัดเก็บไว้หรือไม่ ตามที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 5

รายละเอียดของมาตรา 8 (b) ในส่วนที่รับรองคุ้มครองสิทธินี้ ดังนี้

บุคคลหนึ่ง ๆ จะต้องได้รับสิทธิดังนี้

(b) ได้รับข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเอง ที่จัดเก็บไว้ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าว

ในรูปแบบที่สามารถเข้าใจได้ ภายในระยะเวลาอันสมควรและค่าใช้จ่ายที่เหมาะสม[31]

ตามบทบัญญัติดังกล่าวนี้ ไม่ได้ระบุว่าบุคคลหนึ่ง ๆ จะได้รับข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองจากผู้ใด แต่ในรัฐทั้งหลายโดยมากก็คือ จากบุคคลผู้ควบคุมบันทึกข้อมูลข่าวสารเช่นว่านั้น และในบางรัฐจะต้องใช้สิทธิดังกล่าวนี้ผ่านเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในเรื่องนี้

ข้อยกเว้นและข้อจำกัดตามอนุสัญญาฉบับนี้

ตามอนุสัญญาฉบับนี้ ยอมให้รัฐภาคีจำกัดและยกเว้นสิทธิในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเอง หากเป็นกรณีตามที่ระบุไว้ในมาตรา 9 อาทิเช่น เพื่อการรักษาความมั่นคงแห่งรัฐการป้องกันรักษาความปลอดภัยแห่งรัฐ เหล่านี้เป็นต้น [32]

ข้อสรุป

การกำหนดหลักเกณฑ์พื้นฐานเพื่อรับรองคุ้มครองต่อสิทธิในการเข้าสู่ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับตนเองตามอนุสัญญาฉบับนี้ แม้มิได้กำหนดไว้ในรายละเอียดก็ตาม แต่ก็พอเพียงที่จะก่อให้เกิดการรับรองคุ้มครองต่อสิทธินี้อย่างเหมาะสมในกฎหมายของรัฐภาคีแห่งอนุสัญญาฉบับนี้

---

(31) ดูConvention for the Protection of Individuals with regard to Automatic Processing of Personal Data, section 8 (b)

(32) รายละเอียดของข้อยกเว้นและข้อจำกัดข้างต้น ดูบทที่ 4 ในส่วนที่ว่าด้วยข้อยกเว้นและข้อจำกัดหลักการพื้นฐานของอนุสัญญาฉบับนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย